

בבית המשפט העליון

רע"א 3690/18

לפני: כבוד השופט ע' פוגלמן

המבקש: רגב בר

נגד

המשיבה: קסטרו מודל בע"מ

בקשת רשות לערער על פסק הדין בית המשפט המחוזי
בירושלים (כב' השופטת ת' בר-אשר) בע"א 2526-12-17
מיום 8.4.2018

בשם המבקש: עו"ד תמר שטחל-דבור

החלטה

1. ביום 9.9.2014 המבקש הצטרף למועדון הלקוחות של המשיבה, ומילא טופס הצטרפות שבו נכלל המשפט "אני מסכים/ה להצטרף למועדון CU [מועדון הלקוחות של המשיבה – ע' פ'] [...] הצטרפותי למועדון CU מהווה הסכמה לקבלת עדכונים, מבצעים והטבות בלעדיות באמצעי המדיה המפורטים מעלה". המבקש סימן "וי" במשבצת שסומנה ליד המשפט. בה בעת, במקום בטופס שיועד למילוי מספר טלפון נייד ציין המבקש מספר טלפון נייד. בנוסף, המבקש מחק את החלק שיועד להשלמת פרטי הילדים. המבקש חתם על הטופס במתכונת האמורה. בחודש נובמבר 2015 הגיש המבקש תביעה לבית משפט השלום בירושלים במסגרתה תבע את המשיבה לפיצוי בגין 24 מסרונים שיווקיים שנשלחו לטלפון הנייד שלו, לטענתו שלא בהסכמתו ותוך הפרת סעיף 30א(י) לחוק התקשורת (בזק ושידורים), התשמ"ב-1982 (להלן: המסרונים והחוק). ביום 14.11.2017 קיבל בית משפט השלום בירושלים (כב' הרשמת הבכירה א' חן) את תביעת המבקש, וחייב את המשיבה בתשלום 24,000 ש"ח למבקש, 1,000 ש"ח עבור כל מסרון, בהתאם לסכום הפיצוי המירבי המותר בחוק. לאחר שבחן את הראיות ואת העדויות שהובאו לפניו, קבע בית המשפט כי המשיבה שלחה למבקש את המסרונים ללא הסכמתו; וכי לא התקיימו התנאים לתחולתו של סעיף 30א(ג) לחוק המתיר את שליחתם של אלה אף בהיעדר הסכמה.

2. ביום 8.4.2018 קיבל בית המשפט המחוזי בירושלים (כב' השופטת ת' בר-אשר) את ערעור המשיבה על פסק הדין האמור, תוך שמצא להתערב בחלק ממצאי העובדה שנקבעו על ידי בית משפט השלום. נקבע, בין היתר, כי הוכח שהמבקש הסכים לקבל מסרונים שיוקיים מהמשיבה. כך, הגם שמיאן למלא את מספר הטלפון הנייד שלו בטופס ההצטרפות, מסר אותו למוכרן של המשיבה בעת ההצטרפות למועדון הלקוחות, ודי בכך לצורך עמידה בדרישות החוק. כמו כן, נקבע כי יש להתחשב בכך שהמבקש לא מחק את סעיף ההסכמה לקבלת המסרונים מהמשיבה בטופס ההצטרפות, בעוד שמחק את המקום המיועד לפרטי ילדים. עוד נקבע כי הוכחו גם התקיימותם של התנאים המנויים שקבוע בסעיף 30א(ג) לחוק המתיר משלוח הודעות פרסומת אף ללא קבלת הסכמת הנמען. במסגרת זאת נקבע, בין היתר, כי אף אם מסירת המספר נעשתה למטרה אחרת, די בכך בראי הסעיף האמור; כי כל המסרונים שנשלחו למבקש כללו פרטי התקשרות עם המשיבה שאיפשרו למבקש לפנות למשיבה בבקשה להפסיק את שליחתם; וכי אין מחלוקת בין הצדדים בדבר התקיימות התנאי השלישי בסעיף. כמו כן, נקבע כי התנהלותו של המבקש נגועה בחוסר תום לב, שכן נמנע מפנייה למשיבה בבקשה שתחדל ממשלוח המסרונים, הגם שהייתה בידו אפשרות פשוטה ויעילה לעשות כן; והמתין להצטרפותם של מסרונים רבים עד הגיש לבסוף תביעתו. לבסוף נקבע כי גם אם היה מקום לקבוע כי יש לפצות את המבקש – ולא היא – הרי שנוכח התנהלותו האמורה אינו זכאי לפיצוי המירבי שנקבע בחוק.

3. מכאן הבקשה שלפניי. המבקש טוען כי בית המשפט המחוזי שגה בקביעתו כי הוכחה הסכמתו לקבלת המסרונים; כי לא היה מקום להתערב בממצאי העובדה שנקבע בית משפט השלום בעניין זה; וכי מכל מקום הנטל להוכחת הסכמה כאמור רובץ על המשיבה וזו לא עמדה בו. עוד נטען כי שגה בית המשפט בקביעתו כי התקיימו תנאי סעיף 30א(ג) לחוק, וכי המידע שנכלל במסרונים לא איפשר פנייה פשוטה בבקשה להפסקת שליחתם כנדרש לפי החוק. לבסוף נטען כי לא היה מקום לקבוע כי התנהלות המבקש הייתה שלא בתום לב; וכי מטעם זה ממילא לא היה מקום לפסוק לטובתו את הפיצוי המירבי, לו היה מתקבל ערעורו.

4. לאחר שעיינתי בבקשה ובצירופותיה באתי למסקנה כי דינה להידחות. כידוע, רשות לערער ב"גלגול שלישי" תינתן במשורה, מקום שבו הבקשה למתן רשות ערעור מעוררת שאלה משפטית רחבה החורגת מעניינם של הצדדים (ר"ע 103/82 חניון חיפה בע"מ נ' מצת אור (הדר חיפה) בע"מ, פ"ד לו(3) 123, 128 (1982)). הטענות בבקשת הרשות לערער – שעיקרן ביישומו של סעיף 30א לחוק ובנסיבות המקרה הפרטניות –

נטועות בכללן בדל"ת אמות המקרה, הן "ערעוריות" במובהק ולפיכך אינן מקימות עילה למתן רשות לערער כאמור (רע"א 7294/17 זילברג נ' גרופר קניות חברתיות בע"מ, פסקה 7 (28.9.2017)). כך, גם בעצם התערבותה של ערכאת הערעור בממצאי עובדה, כפי שנעשה בנסיבות המקרה דנן, ובעובדה ששתי הערכאות הקודמות הגיעו לתוצאות שונות אין, כשלעצמן, כדי להצדיק מתן רשות לערער ב"גלגול שלישי" (רע"א 1234/12 קנר נ' ארד, פסקה 5 (8.3.2012); רע"א 630/10 עדני נ' שקופ, פסקה 3 (16.2.2010)).

הבקשה נדחית אפוא. משלא התבקשה תשובה, אין צו להוצאות.

ניתנה היום, ה' באלול התשע"ח (16.8.2018).

ש ו פ ט